31964L0221

DYREKTYWA RADY
z dnia 25 lutego 1964 r.
w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego

(64/221/EWG)

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 56 ust. 2,

uwzględniając rozporządzenie Rady nr 15 z dnia 16 sierpnia 1961 r. w sprawie wstępnych środków umożliwiających swobodny przepływ pracowników we Wspólnocie [1], w szczególności jego art. 47,

uwzględniając dyrektywę Rady z dnia 16 sierpnia 1961 r. [2] w sprawie procedur administracyjnych i praktyk dotyczących wjazdu, zatrudnienia i pobytu w Państwie Członkowskim pracowników i ich rodzin z innego Państwa Członkowskiego Wspólnoty,

uwzględniając Programy Ogólne dla znoszenia ograniczeń w swobodzie przedsiębiorczości i świadczenia usług [3], w szczególności tytuł II każdego takiego programu,

uwzględniając dyrektywę Rady z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie we Wspólnocie dla obywateli Państw Członkowskich w zakresie przedsiębiorczości i świadczenia usług [4],

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [5],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [6],

a także mając na uwadze, co następuje:

koordynacja przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które przewidują szczególne traktowanie cudzoziemców, uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, powinna w pierwszej kolejności dotyczyć warunków wjazdu i pobytu obywateli Państw Członkowskich przemieszczających się we Wspólnocie w celu wykonywania działalności przez pracowników najemnych lub pracujących na własny rachunek albo jako odbiorcy usług;

założeniem tej koordynacji jest przede wszystkim zbliżenie procedur stosowanych w każdym Państwie Członkowskim przy powoływaniu się na względy porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego w kwestiach związanych z przemieszczaniem się lub pobytem cudzoziemców;

w każdym Państwie Członkowskim obywatele innych Państw Członkowskich powinni mieć dostęp do odpowiednich środków odwoławczych od decyzji administracyjnych w tych sprawach;

sporządzenie wykazu chorób i rodzajów upośledzenia mogących zagrażać zdrowiu publicznemu, porządkowi publicznemu lub bezpieczeństwu publicznemu byłoby zadaniem o małym znaczeniu praktycznym, a trudne byłoby sporządzenie wykazu wyczerpującego; wystarczy dokonać klasyfikacji grupowej tych chorób i rodzajów upośledzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do każdego obywatela Państwa Członkowskiego, który zamieszkuje w innym Państwie Członkowskim lub podróżuje do innego Państwa Członkowskiego Wspólnoty w celu wykonywania działalności jako pracownik najemny lub na własny rachunek albo jako odbiorca usług.

2. Niniejsze przepisy mają zastosowanie także do małżonka i członków rodziny, którzy objęci są przepisami rozporządzeń i dyrektyw przyjętych w tej dziedzinie na mocy Traktatu.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa odnosi się do wszystkich środków dotyczących wjazdu, wydawania lub przedłużania ważności dokumentu pobytowego lub wydalania ze swojego terytorium, podejmowanych przez Państwa Członkowskie ze względu na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne.

2. Względy te nie mogą być powoływane dla celów ekonomicznych.

---

(1) Dz.U. 57 z 26.8.1961, str. 1073/61.
(2) Dz.U. 80 z 13.12.1961, str. 1513/61.
(3) Dz.U. 2 z 15.1.1962, str. 32/62 i 36/62.
(4) Dz.U. 56 z 4.4.1964, str. 845/64.
(5) Dz.U. 134 z 14.12.1962, str. 2861/62.
(6) Dz.U. 56 z 4.4.1964, str. 856/64.

Artykuł 3

1. Środki uzasadnione względami porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego są oparte wyłącznie na zachowaniu danej osoby.

2. Wcześniejsze wyroki karne same w sobie nie stanowią względów uzasadniających podjęcie tych działań.

3. Upływ ważności dokumentu tożsamości lub paszportu, na podstawie którego dana osoba wjechała na terytorium państwa przyjmującego i uzyskała dokument pobytowy, nie uzasadnia wydalenia z terytorium.

4. Państwo, które wydało dokument tożsamości lub paszport, umożliwia posiadaczowi takiego dokumentu ponowny wjazd na swoje terytorium bez żadnych formalności nawet wtedy, gdy dokument nie jest już ważny lub obywatelstwo tej osoby jest kwestionowane.

Artykuł 4

1. Jedyne choroby lub upośledzenia mogące uzasadnić odmowę wjazdu na terytorium lub odmowę wydania pierwszego dokumentu pobytowego są wymienione w Załączniku do niniejszej dyrektywy.

2. Choroby lub upośledzenia, które wystąpiły po wydaniu pierwszego dokumentu pobytowego nie uzasadniają odmowy przedłużenia ważności dokumentu pobytowego lub wydalenia z terytorium.

3. Państwa Członkowskie nie wprowadzają nowych przepisów lub praktyk surowszych niż te, które obowiązują w dniu notyfikowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

1. Decyzja o wydaniu lub odmowie wydania pierwszego dokumentu pobytowego jest podejmowana tak szybko, jak jest to możliwe, a w każdym przypadku nie później niż sześć miesięcy od daty złożenia wniosku o wydanie dokumentu pobytowego.

Dana osoba może czasowo pozostawać na terytorium państwa do czasu podjęcia decyzji o wydaniu lub odmowie wydania dokumentu pobytowego.

2. Kraj przyjmujący może w przypadkach, w których uznaje się to za konieczne, wystąpić do Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi osoba składająca wniosek, a w razie potrzeby do innych Państw Członkowskich, o dostarczenie informacji dotyczących wszelkich dotychczasowych zapisów policyjnych dotyczących tej osoby. Takie konsultacje nie mogą mieć charakteru stałego. Udzielające konsultacji Państwo Członkowskie powinno udzielić odpowiedzi w terminie dwóch miesięcy.

Artykuł 6

Dana osoba jest informowana o względach porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, na których oparta jest decyzja podejmowana w jej sprawie, chyba że jest to sprzeczne z interesem bezpieczeństwa danego Państwa.

Artykuł 7

Dana osoba jest urzędowo informowana o każdej decyzji o odmowie wydania lub przedłużenia ważności dokumentu pobytowego lub o wydaleniu z terytorium. Informacja określa okres przyznany na opuszczenie terytorium. Poza nagłymi przypadkami okres ten wynosi nie mniej niż piętnaście dni w przypadku gdy danej osobie nie wydano jeszcze dokumentu pobytowego i nie mniej niż jeden miesiąc we wszystkich pozostałych przypadkach.

Artykuł 8

Danej osobie przysługują te same środki odwoławcze od każdej decyzji dotyczącej wjazdu lub odmawiającej wydania dokumentu pobytowego bądź przedłużenia jego ważności, lub nakazującej wydalenie z terytorium, jakie przysługują obywatelom danego państwa w stosunku do aktów administracyjnych.

Artykuł 9

1. W przypadku braku prawa odwołania do sądu albo w przypadku gdy odwołanie może dotyczyć jedynie zgodności decyzji z prawem lub gdy odwołanie nie może mieć skutków zawieszających, organy administracyjne nie wydają decyzji odmawiającej przedłużenia ważności dokumentu pobytowego lub nakazującej wydalenie posiadacza dokumentu pobytowego z terytorium, poza nagłymi przypadkami, do chwili otrzymania opinii właściwego organu państwa przyjmującego, przed którym dana osoba ma prawo do obrony i pomocy lub reprezentacji zgodnie z prawem krajowym.

Wymieniony organ jest tym samym organem, który jest uprawniony do podejmowania decyzji odmawiającej przedłużenia ważności dokumentu pobytowego lub nakazującej wydalenie z terytorium.

2. Każda decyzja odmawiająca wydania pierwszego dokumentu pobytowego lub nakazująca wydalenie danej osoby przed wydaniem dokumentu pobytowego jest na wniosek tej osoby przekazywana do rozpatrzenia organowi, którego wcześniejsza opinia jest wymagana na mocy ust. 1. Dana osoba jest wówczas uprawniona do przedłożenia osobiście swych środków obrony, z wyjątkiem przypadków, w których byłoby to sprzeczne z interesami bezpieczeństwa narodowego.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie, w terminie sześciu miesięcy od notyfikowania niniejszej dyrektywy, wprowadzą w życie środki konieczne do wykonania jej przepisów i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 lutego 1964 r.

W imieniu Rady

H. FAYAT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

A. **Choroby, które mogą zagrażać zdrowiu publicznemu:**

1. Choroby podlegające kwarantannie wymienione w międzynarodowym rozporządzeniu sanitarnym nr 2 Światowej Organizacji Zdrowia z dnia 25 maja 1951 r.;
2. Gruźlica systemu oddechowego w fazie czynnej lub wykazująca tendencje rozwojowe;
3. Syfilis;
4. Inne choroby zakaźne lub zaraźliwe pasożytnicze, jeśli podlegają przepisom o ochronie obywateli kraju przyjmującego.

B. **Choroby i upośledzenia, które mogą zagrażać porządkowi publicznemu lub bezpieczeństwu publicznemu:**

1. Narkomania;
2. Głębokie zaburzenia psychiczne i umysłowe; widoczne objawy psychozy ze stanami niepokoju, delirium, urojenia lub halucynacje oraz stany dezorientacji.